

волностъ му се нравѣше. Ала тя го подтикна и подалечъ . . . Той нагази въ свѣта на волности, извърши първи грѣхъ. И когато се сепва — той се видѣ въ тията на живота.

Трѣба човѣкъ много да се изкаля, за да почувства, колко е мила чистотата. Самоче предъ новото, чистата душа страда. Наистина въ страданията душата се преражда и прави човѣка по-добъръ, ала тая доброта е ценна за душата, а е болезнена, за страдаещия. И тогава сърдцето крѣе.

. . . Защо ми е тая доброта, когато азъ не съмъ чистъ, да се радвамъ на оная чистота, която блика въ погледа на Койка? — се питаше Боянъ.

И той страдаше, защото не бѣ достигналъ мъдростъта да разбере, че разкаянието у него скоро е дошло; че е още младъ и има време да се обнови.

Тѣй би могълъ да мисли единъ старъ грѣшникъ, а Боянъ Андреевъ бѣше младъ. Подхлъзналъ се бѣ, не поради наследена поквара, а защото попадна между леки хора. И сега у него заговори юноша, който нѣкога блѣнуваше за чистъ животъ . . .

Не бѣше късно, ала той страдаше.

И кога спрѣ погледъ о Стойка и виждаше, какъ спокойно чете и се отдава на мисълъта си — завидѣ му. Защото едва сега схващаше, колко е цененъ трезвения животъ, за да се саморазвива човѣкъ; колко е скъпа запазеностъта отъ поквара, за да бжде човѣкъ спокоенъ и да работи надъ себе си! И колко много човѣкъ е спечелилъ, кога не е бързалъ да изпита всичко въ живота наведнажъ.

Горчива усмивка изкриви устнитѣ му.

Стойко едва тогава вдигна глава и безъ да забележи горчивината на усмивката, го запита:

— Какво те досмѣше?

Боянъ само изгледа другаря си.

— На менъ ли се смѣеш?